

B L A D V U L L I N G.

De gebroeders C. en TH. MÜLLER behandelen in hun belangrijk werk : *Fragmenta Historicorum Graecorum*¹, op bl. LXXXIII vlg. van het eerste deel, de vraag, of de redenaar ANDROTION, tegen wien DEMOSTHENES heeft geschreven, dezelfde was als de bekende schrijver der *Ἀτθίς*. Zij verklaren zich voor het tegendeel, op de volgende wijze: » De Androtione rhetore Suidas » haec habet: » Ἀνδροτίων, Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ » δημαγωγός, μαθητὴς Ἰσοκράτους. Schol. Hermogen. de eodem: » Ἰσοκράτους μαθητὴν λέγουσιν εἶναι τὸν Ἀνδροτίωνα, καὶ ἦν ὡς » Φησὶν ὁ ῥήτωρ τεχνίτης τοῦ λέγειν· in ἑτέρᾳ ὑποθέσει Demosthe- » nis orationis in Androtionem dicitur hic προστάτης τῆς βουλῆς » ἐκ πεντακοσίων συνισταμένης. Vixit aetate Demosthenis, qui » orationem contra eum habuit Ol. 106, 2'' (355 v. C., onder den archon KALLISTRATOS, 't was zijne eerste redevoering in eene publicke zaak). JONSIUS en MEURSIUS houden dezen ANDROTION voor den geschiedschrijver, SIEBELIS en MÜLLER bestrijden het: de gronden van beide partijen laten zich gemakkelijk uit den meest afdoenden beoordeelen: » Sed gravissimum est,» zegt MÜLLER, » quod neque Suidas neque Schol. Hermogen., qui » de Androtionis rhetoris vita agunt et qua in re excelluerit » tradunt, eum historicum fuisse dicunt.»

Het is verwonderlijk, hoe men argumenten over 't hoofd gezien heeft, die toch waarlijk niet verborgen waren. Een oogenblik later haalt MÜLLER de volgende plaats van PLUTARCHOS aan, *de Exsil.* II. bl. 605 C.: καὶ γὰρ τοῖς παλαιοῖς (ὡς ἔειπεν) αἱ Μοῦσαι τὰ κάλλιστα τῶν συνταγμάτων καὶ δοκιμώτατα Φυγὴν λαβοῦσαι συνεργὸν ἐπετέλεσαν. Na de voorbeelden van THUCYDI-

¹) Parijs, Didot, 1841.

DES, XENOPHON, PHILISTOS EN TIMAEOS volgt: Ἀνδροτίων Ἀθηναῖος ἐν Μεγάροις, Βακχυλίδης ὁ ποιητὴς ἐν Πελοποννήσῳ, namelijk συνέγραψαν. Op vrij onzekere gronden wordt dan aangenomen, dat hier de geschiedschrijver bedoeld wordt, en dat deze ouder zou zijn dan PHILOCHOROS, uit wiens fr. 150 (bij HARPOKRATION op ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ) natuurlijk opgemaakt wordt, dat ANDROTION na Ol. 96, 3 (onder den archon EUBULIDES, 394 — 393 v. C.) nog leefde, omdat hij van de huurtroepen spreekt, welke in dat jaar te *Korinthe* geweest zijn.

Nu bestaat wel geene latere tijdsbepaling omtrent den geschiedschrijver, maar de redenaar had zich (volgens DEMOSTH. bl. 615) reeds meer dan 30 jaren met staatszaken ingelaten: ὦ βδελυρὲ, ἐτῶν ὄντων πλείονων ἢ τριάκοντα ἀφ' οὗ σὺ πολιτεύῃ. Dus moet hij omstreeks 383 v. C. (Ol. 98, 4, onder den archon DEXITHEOS) in de kracht van zijn leven en tijdens zijne aanklagt een oud man geweest zijn.

Wanneer hij, op wien DEMOSTHENES zoo bijzonder smaalt (het ergst bl. 603: οὐδ' ἂν ὄσιν ἔτ' Ἀνδροτιωνός τινες ἀΐσχιον βεβιωκότες), zijn proces (dat eene γραφὴ παρανόμων was) verloren heeft, dan is hij waarschijnlijk verbannen, en past uitmuntend bij diegenen, die, zoo als PLUTARCHOS zegt, in ballingschap hunne werken schreven, terwijl dan tevens de tegenwerping vervalt, die anders uit het stilzwijgen van DEMOSTHENES over de Ἀτθίς zou kunnen opgemaakt worden. Bovendien weet men, dat beiden natuurlijk *Atheners* waren, en dat ISOKRATES zijnen leerlingen smaak voor geschiedenis wenschte in te prenten en blijkens EPHOROS EN THEOPOMPOS daarin wist te slagen; 't ware dus niet vreemd, indien ook zijn leerling ANDROTION door hem tot het schrijven van een historisch werk gebragt ware. Zoo is dan deze vraag, wel is waar nog niet beslist, maar toch zóó ver gevorderd, dat de eenheid der beide ANDROTIONS waarschijnlijker is dan het tegendeel, en ondersteld mag worden, tenzij gronden van elders af haar komen verbreken.

L., 7 Dec. 1852.

E. J. K.